

Claire Kilroy

Soldat Marinar

Traducere din limba engleză
și note de Andreea Focșăneanu

POLIROM
2024

Toată iarna fusesem bolnavă. Răceală, tuse, un virus, alt virus. Când ești mamă de copil mic, nu-ți poți lua concediu medical. Stăteam pe scări și-mi suflam nasul. Ploaia se oprise în sfârșit. Nu există vreme rea, ci doar haine nepotrivite, dar tu nu voiai să porți hainele nepotrivite. M-am târguit, te-am lingușit, te-am luat cu formulări gen *dacă/doar atunci* („Dacă îți pui cizmele, doar atunci o să putem să ieșim ca să ne bălăcim prin bălți“) până n-am mai putut. Am aruncat cizmele pe podea, declanșând luminițele din tălpi.

— De ce le-am mai cumpărat? La ce bun dacă nu le porți?

— Nu! ai replicat.

— Chiar tu le-ai ales. Pentru că se aprind. Nu vrei să sari prin bălți ca să se aprindă luminițele?

— Nu!

— O să strigi nu orice ți-aș spune, nu-i așa?

— Nu!

Mi-am luat ceașca. Ceaiul se răcise. Am pus-o la loc pe calorifer.

— Nu! ai urlat, deși nu spusesem nimic.

— Nu mai țipa la mine, te-am luat pe un ton rezonabil, sperând să te molipsesc.

— Nu, nu, *nu!*

— Nu primești față zâmbitoare dacă nu te oprești din țipat, i-am atras atenția cu tristețe. Încă șase fețe zâmbitoare și-l câștigi pe Diesel 10¹.

1. Jucărie reprezentând un personaj din desenul animat *Thomas și prietenii săi*.

Îți luase două săptămâni să strângi cele patru fețe zâmbitoare pe care le aveai până acum – adică un an pentru un copil mic.

— Nu-l vrei pe Diesel 10?

Te-ai întrerupt ca să te gândești cât de mult îl vrei pe Diesel 10.

— Bravo! Atunci te-așteaptă fața aia zâmbitoare. Acum hai să-ți punem pelerina de ploaie ca să putem să ieșim la joacă.

— Nu!

Am lăsat pelerina în jos.

— Săracul Diesel 10.

Încă trei ore până la masa de prânz. Poate să-ți fac baie dimineața în loc să te îmbăiez seara? Dar atunci cu ce-o să-mi mai omor seara?

— Nu!

Și ai fugit.

— La ce spui nu acolo?

Îmi simțeam propriul sarcasm în voce.

Îmi întinsesem pelerina ta pe genunchi. Era o pelerină mică foarte simpatică, galben rățușcă de cauciuc, ca într-o ilustrație dintr-o carte pentru copii care înfățișează cum trebuie să arate copilăria, doar că devenise prea grea ca s-o ridic. Moleșeala de după-amiază se instalase deja. Mi-am luat ceașca cu ceai. Tot rece.

Se lăsase liniștea. Am pus ceașca jos. Liniștea este semnalul de alarmă al copilășului. M-am învârtit prin casă până te-am găsit în spatele canapelei. Mirosea.

— Bine, am zis pe un ton vesel, pregătindu-mă de luptă. Hai să schimbăm scutecul.

— Nu!

— Unul curat, fără caca ăla scârbos.

— Nu!

— Și după aia putem să sărim prin bălți. Să ne distrăm. Dar înainte trebuie să scăpăm de scutecul căcăcios și puturos. Am întins mâna să te prind, dar te-ai ascuns și mai bine. Hai să trecem la treabă!

Nu mai reușeam să scot semne de exclamare; cel puțin nu pe alea vesele. Alea rele se tot strângeau. Stăteau să explodeze. Am dat canapeaua la o parte, te-am prins de betelie, te-am săltat și te-am sprijinit pe șold.

— Nu! ai protestat și ți-ai înfipt unghiile în dosul palmelor mele.

— Încetează! Mă doare.

Te-am prins de încheieturi și te-am târât pe scări, zvârcolindu-te și urlând.

Mâna ta a țâșnit iar când te-am pus pe masă ca să te schimb, doar că de data asta m-ai zgâriat pe obraz.

— Ce pizda mă-sii? ți-am urlat în față.

Răcnisem atât de tare, că ne-am speriat amândoi. Te-am pus în pătuț și am plecat, nu m-am oprit până când m-am împotmolit într-un colț din grădina din spate și am rămas holbându-mă în gol la îmbinarea cărămizilor umede. Puțin lipsise să-ți trag o palmă, Marinare. Foarte puțin lipsise.

E un copil bun, mi-a zis prietenul meu în ziua în care te-a cunoscut. Mi-e tare simpatic puștiul.

Era prietenul meu.

Aveam nevoie de un prieten.

Ți-am dat jos curelele când am ajuns după prânz la locul de joacă. Ai sărit din cărucior, Prometeu descătușat, și te-ai repezit pe terenul umed și cauciucat. A ieșit soarele și a zvântat pământul. Primele douăzeci de minute de joacă sunt perfecte, mai ales când e soare. Am făcut o poză. I-am trimis-o soțului meu. Am primit un emoticon zâmbitor.

Te clătinaii pe picioare ca bețivul satului și am luat-o clătinaindu-mă după tine ca tovarășa lui de pahar. Copilașii fugeau în toate părțile, gata să se dea cap în cap. Era ca într-un accelerator de particule.

Ți-ai exprimat dorința de a fi ridicat în leagăn. Genul cușcă cu două lanțuri. Te-am pus în el și l-am săltat ca să te catapultez în aer. Nu puteam să-ți văd fața, doar ceafa și părul tău fin fluturând ușor.

Chiotetele tale de încântare s-au domolit după o vreme și am continuat în tăcere, leagănul, un pendul care măsoara trecerea timpului. În cele din urmă un copil s-a așezat la rând în spatele meu, scutindu-mă de la datorie. Te-am dat jos și te-am agățat la baza unei scări. Ai urcat automat. Trebuia să fii tot timpul în mișcare. Nu conta pe ce suprafață te mișcai. Ți-am făcut o poză în timp ce alunecai pe toboganul galben și i-am trimis-o soțului meu. Emoticon zâmbitor.

Două lumânărele ți s-au prelins din nas.

— Hopa, am zis scoțând un șervețel. Ia vino.

— Nu!

Te-am prins de glugă și ți-am îndesat șervețelul peste nas ca pe un tifon cu cloroform. Te-ai zbatut și ai scăpat. M-am uitat la conținutul șervețelului – galben-verzui: infecție? –, apoi, când m-am uitat după tine, am văzut că erai gata să te ciocnești de leagănul copiilor mai mari, care tocmai atinsese apogeul și accelera spre capul tău. Femeia care-l manevra a sărit și l-a apucat de lanțuri înainte să-ți atingă fața, aproape răsturnându-și propriul copil. Am căscat gura una la cealaltă după ce tu-ți văzuseși impasibil de drum. Mi-am dus mâna la inimă și i-am mulțumit.

— Toate am trecut prin așa ceva, am auzit-o în timp ce alergam după tine și tot alergam și alergam.

Te-ai urcat într-un minibalansoar. M-am așezat pe partea cealaltă. Te-am dat huța-huța de m-au usturat coapsele. Dacă m-aș fi lăsat cu toată greutatea, aș fi putut să te lansez în spațiu.

Ne-am trezit în fața caruselului, așteptând să se oprească. O fetiță se dădea deja în el. Exista un întreg ritual stânjenitor când se dădeau copii la comun. Trebuia să oprim cu greu roata ca să poți să te urci, plus o mulțime de „scuze“ și „spune mulțumesc“ adresate celeilalte mame și copilului.

— Nu vreau să vină băiețelul, i-a spus fetița mamei sale, care i-a cerut să se poarte frumos.

M-am dat înapoi și am împins caruselul, studiind fetița. Se exprimase impresionant pentru un copil atât de mic. Am întrebat câți ani are. Era mai mică cu trei luni decât tine.

— Uau, am zis înfiorându-mă. E foarte avansată, nu?

Mama ei a zâmbit amar.

— Of, nu-i tace gura toată ziua!

Fetițele se exprimă mai bine decât băieții. Dar stai liniștit, Marinare, oricum vei fi plătit mai bine decât ele.

La locul de joacă erau aproape la fel de mulți adulți precum copii.

— Nu-mi aduc aminte să fi stat atâția adulți cu orele la locul de joacă pe vremea când eram eu copil, i-am spus mamei fetiței, zâmbindu-ți larg de câte ori îți vedeam fața trecând rapid prin dreptul meu. Toată treaba asta îmi dădea amețeli. Doar ciudații se holbau pe vremuri la copii.

Un timp stătuserăm împreună într-o liniște colegială sau stătuserăm suficient de mult timp cât să trag concluzia că liniștea noastră era colegială, învârtind caruselul cu rândul și lăsând forța gravitațională să ne imobilizeze progeniturile cumințite. M-am întors spre ea și am descoperit, așa cum mi se întâmpla adesea, o față cu cel puțin zece ani mai tânără decât a mea.

— Toată dinamica s-a schimbat, dacă înainte încercam să le facem pe plac părinților, acum noi încercăm